

svare Afgift, naar Værdien for den Del af Boet, der falder i Arv, ikke overstiger 1,000 Kr. I et Bo paa 2,000 Kr. bliver det kun det ene Tusind Kroner, der falder i Arv, og Følgen af dette Ændringsforslags Vedtagelse vil være, at netop de Boer, jeg har omtalt, fritages for Arveafgift. Desuden har Ministeren med Tilslutning af Udvalget stillet et Ændringsforslag, hvorefter Ægtefæller kunne hensidde i uskiftet Bo, saaledes at der ikke svares Arveafgift, før den sidste Ægtefælle afgaar ved Døden, men Staten alligevel har sikret sig, at den faar det, der tilkommer den. Ogsaa herved bliver Forholdet lempeligere for disse Mennesker, end det vilde blive efter det oprindelige Forslag. Endvidere have vi stillet et Ændringsforslag, som ogsaa er blevet tiltraadt af Ministeren og Udvalget, til § 5. Denne Paragraf omhandler Arvelodder, for hvilke der blandt andet er givet Vederlag, og det bestemmes der, at der ogsaa i dette Tilfælde skal svares en Afgift i Lighed med Arv i Almindelighed. Vi have ment, at det var urigtigt, navnlig fordi det jo tidt er saaledes, at naar der f. Eks. testamenteres en mindre bemidlet en Arvelod, mod at han skal yde et Vederlag derfor, at det testamenterede Beløb ikke er saa syndelig meget større end det Vederlag, man forlanger af ham derfor. Det kan jo være f. Eks. bestemt, at vedkommende skal holde et Gravsted vedlige eller yde noget andet tilsvarende som Ækvivalent for det, han modtager, og saa er der ingen Grund til, at han skal svare Arveafgift deraf. Det Forslag har man altsaa ogsaa imødekommet.

Vi have i øvrigt kunnet slutte os til Flertallets Ændringsforslag, der efter vor Mening ere en Forbedring af Forslaget, og ogsaa til nogle Ændringsforslag af et Mindretal, bestaaende af mine Partifæller i Udvalget og 2 andre ærede Medlemmer. Disse Forslag ere nærmest Redaktionsændringer, men have ogsaa en Del reel Betydning, idet de udvide Fristen noget for Behandlingen af Boer o. s. v., hvad vi have ment nødvendigt for ikke at skade de paagældende Arvinger ved at forlange en altfor hurtig Opgørelse.

Birck: Da jeg har udtalt mig temmelig udførligt i Betænkningen, kan jeg være ganske kortfattet her i Salen, saaledes at Tinget ikke behøver at søge udenfor Lokalerne.

Det ejendommelige ved den høje Regerings Forslag er væsentlig det, at det

her hjemme fuldbyrder hele den Udvikling, der er foregaaet i Europa i det sidste Aarhundrede, saaledes at Arveafgiften i Stedet for at være en ganske lille Gebyr-afgift bliver betragtet som en egentlig Skat, og saaledes at man fra kun at beskattede Sidelinierne gennemfører Regelen om, at Børn skulle beskattes, og at man fra at lade Arveskatten være proportional gaar over til at lade den være progressiv, og fra at gøre meget stor Forskel mellem fast Ejendom og Løsøre gaar over til at behandle dem nogenlunde ens. Jeg for mit Vedkommende anser det for at være overordentlig rigtigt at gennemføre denne Udvikling, idet Arveskatten er en af de Skatter, hvor man er berettiget til at tage nogenlunde fast, ikke blot, fordi der ved Arv sker en Formueforøgelse, som man som oftest ikke selv har været Medskabere af, men ogsaa særlig fordi det for de store Formuers Vedkommende utvivlsomt maa indrømmes, at nu til Dags er der større Mulighed for, at Samfundet mere end i gamle Dage bliver medvirkende ved de store Formuers Skabelse. Spørgsmaalet bliver da, hvorvidt det i en Tid, hvor Millionformuerne ville vokse og vokse, vil være rigtigt at lade dem fortsætte dermed uafbrudt uden at gøre Statens Ret gældende.

Jeg skal ikke komme ind paa nogen som helst Begrundelse af Arveafgiften — det er gjort andetsteds —, men kun sige, at det er for saa vidt af mindre Betydning, enten man vil gaa frem paa den Maade, at man siger, at Arveafgiften er en Form for Statens Medejendomsret, Medarveret af de store Formuer, eller saaledes, at man siger, at det er en egentlig Skat, som man vil begrunde derved, at medens al Indkomst i Regelen bliver beskattet to Gange, nemlig ved Indkomstskat og ved Forbrugsskat, naar man forbruger den, saa bliver den Formue, man opsparer, kun beskattet een Gang, nemlig gennem Indkomstskatten, men ikke gennem Forbrugsskatten, fordi den ikke bliver forbrugt, og den bør da have sin anden Beskatning gennem en egentlig Arveskat. Som sagt: det rent teoretiske er i Virkeligheden ganske ligegyldigt, naar man ad forskellige Veje kommer til det samme Resultat, at den progressive Arveskat er tilladelig. Under Vinlovens Behandling vil jeg hellere komme med en Række finansielle Betragtninger, jeg vil anstille over denne Lov saa vel som over Vinloven.

Jeg har stillet adskillige Ændringsforslag, som ere begrundede i, at for mig